

An underwater photograph of a person in a dark swimsuit floating in clear blue water. The person is positioned diagonally across the frame, with their head towards the bottom right and legs towards the top left. The water's surface is visible at the top, showing ripples and light reflections. The overall mood is serene and mysterious.

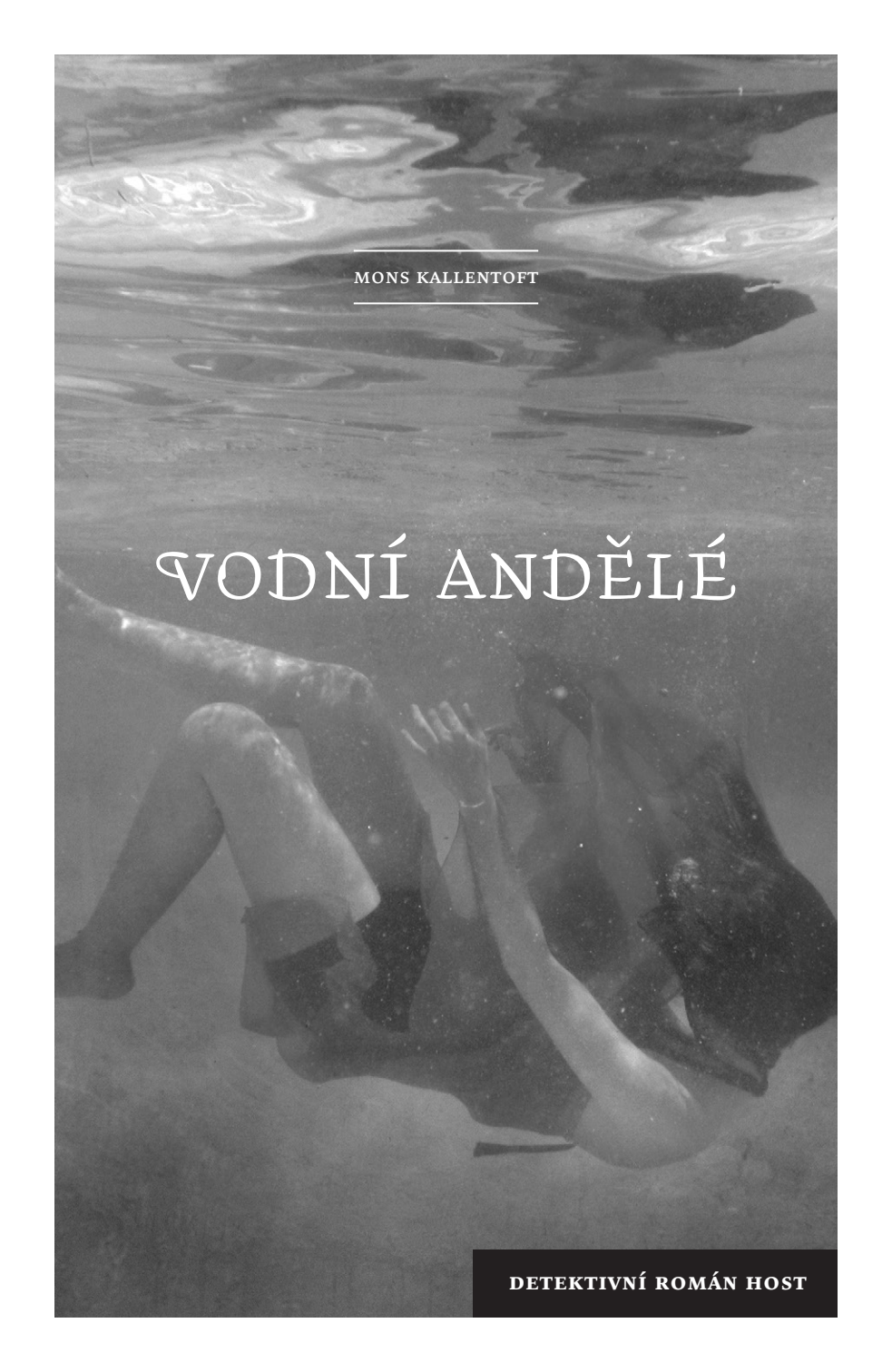
MONS KALLENTOFT

VODNÍ ANDĚLÉ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2015

MONS KALLENTOFT VODNÍ ANDĚLÉ

MONS KALLENTOFT

VODNÍ ANDĚLÉ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7491-973-2 (FORMÁT PDF)

ISBN 978-80-7491-974-9 (FORMÁT EPUB)

ISBN 978-80-7491-975-6 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Mons Kallentoft

Vattenänglar

Copyright © 2012 by Mons Kallentoft

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden

Cover photo © Helen Cramer, 2014

Translation © Marie Voslářová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

Román *Vodní andělé* je zcela fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami či událostmi je čistě náhodná. Na některých místech jsem uplatnil právo spisovatele a reálie pozměnil, abych dosáhl co největší působivosti příběhu.

PROLOG

ZÁŘÍ 2012

Nebe je černé, mraky ještě černější.

Osamělé útvary se snaží nehlučně přiblížit jeden druhému, ale nedaří se jim to, a tak spustí prudký liják. Těžké kapky se při dopadu na zem tříští a vzniká prchavá mlha.

Pod olověnou klenbou spočívá zamrzlé město. Jeho obyvatelé obdarovávají nevlídné nebe světlem, lampy za okny se rozsvěcejí a zhasínají a blikáním vysílají zprávu v morseovce: Jsme naživu, nevzdáváme to, ať už na nás doléhá jakékoli trápení.

Okolní krajina odpočívá.

Nad sklizeným řepkovým polem fouká slabý větřík. Osamělé duby na pláni tiše vržou a setřásají unavené listy.

Hladina jezera Roxen nastavuje nebi neklidné zrcadlo a vlny opatrně omývají pusté pláže u Sandviku. Na opačné straně do jezera ústí deset bublajících potůčků, na temných shromaždištích u stojaté vody se líhnou poslední letošní komáři a žízňiví se připravují na let östgötalandskou nížinou.

Pole jsou v noci ztichlá, ukonejšená deštěm, který tu v posledních dnech spadl. Hlína s kořeny nesklizených plodin nasákla vodou.

Krávy bučí na mraky.

Ovce se ukrývají pod korunami dubů.

Lišky v lese cosi větří.

Divoká prasata v nízkém podrostu ryjí v zemi.

Mraky se nechávají větrem unášet přes město. Na čtvrt' Hjulsbro s luxusními vilami, které lemují řeku Stångån, se snáší déšť.

Kapky dopadají i na ten z domů, v němž se právě v onom okamžiku slévá všechen křik světa a mění se v jeden jediný němý nářek.

Někdo tu pozvedl pistoli.

Aniž se mu zachvěla ruka.

Zvuk tlumených výstřelů nedolehl ani na ulici.

Kulky se zaryly do dvou nahých těl spočívajících ve vířivce, šance na přežití nulová.

Nocí se rozléhá křik malé holčičky.

Mrtví jsou téměř jediní, kdo ji slyší.

Ale pomoci jí nemůžou.

Z ran vytéká krev a voda v zapnuté vaně se barví do ruda.

Už žádné nádechy ani výdechy.

Jenom rozčilené bubláni, které se mísí s šustivým zvukem látky, a krev bušící v tepnách těch, kdo dosud žijí. Studená ruka zakrývá holčičce ústa, no tak, ticho, buď potichu.

V místnosti je téměř úplná tma a na bílých kachličkách se ornamentálně rýsují stíny keřů ze zahrady za oknem. Je tu i bazén zdobený černou mozaikou.

Těla muže a ženy leží vedle sebe, bezvládná ženská ruka sklouzla muži z ramene a spočívá v rudé zpěněné vodě.

Holčička pláče.

Mizí ve tmě.

Nebrání se, jen se snaží nezapomenout dýchat. Je jí pět let. Následuje tu neznámou sílu.

Mami, tati. Jak dlouho tam budete takhle ležet?

Zahrada se táhne od domu až k řece, jejíž voda je tady, daleko od dunící elektrárny, klidná. Odtéká, pryč od rozstřílených těl.

Už neprší.

Pláč holčičky se mění v jinou vodu, v širokou řeku tekoucí kdesi daleko, tak daleko, že by tam žádný mrak nedoplul.

Z té cizí řeky stoupá pára a objímá tvář ženy sužované steskem.

Žena v sobě nese náklad slov:

„Sedávám tu u řeky na strmém svahu, kde odmítá růst tráva. Všichni rybáři se tomuto místu vyhýbají, protože se říká, že tady

sídlí duchové, už od války. Zapomenutí duchové, kteří čekají, až si pro ně přijdou jejich blízcí.

Když jsou duchové nepokojní, můžu je utěšovat, aspoň tak zapomenu na svůj vlastní neklid a stesk.

Žijí tu ryby.

Jenže některé z nich se dodnes rodí se dvěma hlavami a čtyřmi srdci, která nepravidelně tlučou pod stříbrnými šupinami.

Vzpomínám si na dotek tvé teplé kůže, kůže měkké jako nejdražší hedvábí na trhu, hřála mou ruku i mé srdce.

O to jsem přišla, a tak si zakazuju na tebe vzpomínat.

Zakazuju si doufat.

Co mi zbývá?

Můžu chodit sem k řece a čekat na duchy, na tváře v oblacích.

Tvou tvář v mracích nevidím.

Místo toho se dívám dolů do vlažné vody a tuším v ní drobné víry způsobené obřimi sumci, kteří čistí říční dno.

Pozoruju úhoře, jak se kroutí a třpytí.

Připomíná mi to tvé pohyby ve mně, v mé vlažné vodě. Nechci vzpomínat, jenže z duše nemůžu vyhnat vzpomínku na tvé pohyby před narozením.

Zůstává ve mně jako prokletí.

Ale zároveň jako dar.

Já jsem ty.

Nic na světě to nemůže změnit.

Ani hlad po penězích. Ani žádná jiná láska. Žádná pozemská moc. Ani stížnosti nebo přání duchů.

Kde jsi? Někde ano. Vím to.

Můžeš si za ty prachy koupit prase, řekl a zasmál se. Prase se o tebe postará, to máš lepší, než kdyby to bylo naopak.

Oni se taky smáli, když to říkal.

Já se uklonila.

A odešla odtamtud.“

V jedné z nejtemnějších místností světa kape kohoutek.

Je to předpokoj pekla na zemi. Nebo už peklo samo.

Děti tu nepláčou.

Popotahují, ale ještě nezačaly pochybovat o tom, že jsou lidé.

Dítě za prase.

Dítě za prase.

Do plechové střechy buší déšť, v tomto světě je tak mokro, že se dětské plíce s každým nádechem plní vodou, tak mokro, že by se člověk mohl utopit, aniž by byl pod hladinou.

Ale děti přesto dýchají.

Sní o hrách, o superhrdinech, o lásce, jíž se jim nedostalo, a netuší o utrpení, které je čeká, netuší, že jejich duše stále mají naději.

Holčička je ještě daleko, ale míří k nim.

Kde to jsem? ptá se ve svém osamělém spánku.

Nechci se probudit, nechci se probudit.

Černé mraky se rozplývají, netouží spatřit další den.

S vděčností směřují vstříc zániku.

Nezatížené lidskými dilematy.

ČÁST 1.

OSAMĚLÁ LÁSKA

1.

STŘEDA 11. ZÁŘÍ

Malin Forsová leží schoulená v posteli ve svém bytě na ulici Ågatan. Spánek ji objímá pevně, takže jí do snů neproniká déšť bušící do parapetu, a Malin šeptá:

Tove, Tove, Tove.

Jediné, co je mi dražší než život, je tvůj život.

Nikdy se mi neztrať. Kdo by mě pak ochraňoval před nočními můrami?

Malin se převaluje v peřinách.

„Chci se probudit,“ šeptá.

Ale nejde to. Místo toho ve snu spatří řeku Stångån protékající nočním Linköpingem, vody se vlévají do Roxenu a všechna utopená slova němého jezera se mění v páru stoupající nad krajinu.

V oparu se objevuje tvář.

Tvář kojence.

„Kdo jsi?“

Malin křičí.

Tělo jí zalévá vlažná voda, kolébá její duši na vlně, která jako by nikdy neměla skončit.

Z temnoty snu se ozývá hlas:

„Nikdy nebudeš moct přivést na svět dítě.“

Dítě, Malin.

Chci se probudit.

Chci se narodit z vlhka tohoto snu.

Chci se zrodit znovu jako člověk bez jakýchkoli tužeb nebo snů, jako svobodný člověk, stvořený za těch nejpříznivějších okolností.

Sen se jí vysmívá.

Malin se taky směje, ale v pozadí slyší pláč dítěte, holčičky.

Jsi to ty, Tove?

„To nejsem já, mami.“

Tak to musí být nějaké jiné dítě.

Teď by chtěla ve snu zůstat, ale on ji opouští a Malin na kůži cítí studené mokré prostěradlo, vnímá mužné, teplé tělo vedle sebe, lesklou vlhkost, která se ukrývá v miniaturních kapičkách mezi chloupky na Peterových zádech, a to už je Malin vzhůru a její první myšlenka zní: Tahle postel je malá, musíme koupit větší.

Vybavuje si, jak se před usnutím milovali. Jako sexuální roboti. Mechanicky. Každý jeho sebemenší pohyb vyjadřoval „ať se to tentokrát už podaří“. Jeho zoufalství v posledním půlroce narůstalo, ale v pohybech předchozího večera se objevil odlišný tón, jako by to Peter vzdával, jako by už toho měl dost.

Před několika měsíci spolu vedli rozhovor, právě v téhle posteli.

„Musím se stát tátou, Malin. Už je na čase.“

„Můžeme to zkusit znovu.“

„Měla bys ještě jednou zajít k doktorovi.“

„Proč?“

„Co když má ta kulka, co ti uvázla v děložní stěně, nějaké následky?“

Peter se do té doby o zranění, ke kterému přišla loni na jaře v souvislosti s jedním zvlášť obtížným případem, nikdy nezmnínil. Bylo to něco jako neviditelná hrst písku v soukolí jejich nadějí.

„Doktor říkal, že to není problém.“

„Kolik toho takový doktor ví?“

„Sám jsi doktor, tak bys mohl mít představu.“

Peter po jejích slovech rezignoval, umkl a odvrátil pohled, jako by se snažil sám sebe přesvědčit, že mají šanci ze své lásky počít navzdory tomu, že jim je oběma ke čtyřicítce, navzdory té kulce, navzdory pochybnostem i Malininu bezohlednému zacházení s vlastním tělem.

Navzdory všemu.

Malin se přisune k Peterovi a tiskne jeho zpoceně tělo k svému. Postel je jako moře, ve kterém chce navzdychy spočinout. Tak ráda

by mu to dítě dala, ale jít k nějakému zatracenému doktorovi se neodvažuje, protože co kdyby řekl, že to nejde?

Co kdyby to řekl na rovinu?

A neřekl už to náhodou?

Opustil bys mě, Petere?

Raději nevěděť.

Doufat.

Stále doufám, nebo ne?

Nesmíš mě opustit, Petere. Malin si uvědomuje, že by s ním dokázala žít jakkoli, s dítětem i bez něj, teď když se Tove odstěhovala a s největší pravděpodobností už se nevrátí.

Musíme mít děti?

Nevystačíme si sami?

Odpovědní jen za svou vlastní lásku.

Ráno vstát, jít do práce, společně vařit, mýt nádobí, usínat v objetí, nakupovat, jezdit na dovolenou, čistit si zuby, stěžovat si, že jeden špatně vymačkává pastu z tuby a druhý zapomíná uklízet špinavé prádlo do koše.

Malin vstává a nechává ho v posteli samotného, vleče své nahé, spánkem unavené tělo z ložnice do obývacího pokoje k oknu, za kterým se nad černou věží kostela svatého Larse pomalu rozlévá úsvit.

Toho rána působí svět vlhce a stísněně, kůže a prsa jí zalévá zvláštní chlad. Otevře okno, studené podzimní ráno jí jde vstříc jako povědomý zápach z úst a ona dýchá, cítí, jak ji plní nový den.

Dotkne se malé, kulaté, křiklavě červené jizvy na břiše, kudy dovnitř pronikla kulka.

Myslí si:

Ať se stane cokoli, všechno se dá zase do pořádku.

Cítí, jak se jí rty stahují do cynického úsměvu. Nenávidí tenhle svůj nový úsměv. Nechce patřit k těm, kdo mají dojem, že už všechno viděli a slyšeli, že už si všechno lidské odžili, a tak se vzdávají naděje a začínají obelhávat sami sebe.

Protože i když mají cynikové pravdu, žít se takhle nedá.

Bez skutečné lásky, bez citu.

Bez víry — nebo jak to pojmenovat —, pomyslí si Malin. Beze snů. A ušklíbne se sama sobě.

Když byl na jaře zabit Conny Nygren, kriminální inspektor ze Stockholmu, nabídli jí jeho místo, ale ona odmítla, třebaže si tu práci vřdycky přála.

Peter se nechtěl stěhovat, i když práci by si v nemocnici Karolinska nebo v Danderydu našel snadno.

No tak se mnou asi chce žít tady, myslí si Malin. Ať to s dítětem dopadne jakkoli. Třeba mu přece jenom bude stačit naše láska.

Nad střechou kostela se setkává několik potrhaných mraků, potom táhnou dál. Takovéhle mraky se můžou objevit kdekoli, uvažuje Malin a její myšlenky zabloudí ke Karin Johannisonové, Malin přemítá, jak se jí daří a co asi s tím jejím malým vietnamským zázrakem právě teď dělají.

Tess totiž prý v noci špatně spí. Je to tak?

Jako by se její vietnamský rytmus nedokázal přizpůsobit našemu, jako by její krev proudila žilami svým vlastním tempem.

Karin Johannisonová, vedoucí technického oddělení, soudní lékařka a mimo jiné také kolegyně Malin Forsové, k sobě tiskne dceru Yin Sao Dao a zašeptá:

„Tak, Tess, teď pěkně spinkej, ano?“

Rozhlíží se po obývacím pokoji v bytě na ulici Drottningatan. Během posledního roku to tu vypadá čím dál víc bohémsky. Karin se snaží pokoj naplnit předměty z Vietnamu, aby malá viděla povědomé věci a snad si i vybavila něco příjemného, pokud si tedy má co vybavovat.

Ale jistěže má.

Karin však za některých nocí o Tessiných hezkých vzpomínkách pochybovala.

Držela křičící dítě v náruči a snažila se ho uklidnit, cítila ale, že na to její láska nestačí, jako by se snad holčičce kdysi stalo něco, co se z jejího těla odmítá vytrátit.

Za toho křiku Karin skoro pochybovala, že má Tess opravdu u sebe.

Že se to nakonec podařilo.

Že to bylo proveditelné, navzdory všemu.

Za okny visí dvě červené lucerny, koupila je na trhu v Hoi An před deseti lety. Dávno předtím, než jsem se dozvěděla, že odtamtud přijdeš ty, pomyslí si Karin.

Propagandistický válečný plakát se stylizovaným červeným a modrým tankem.

Kadidelnice. Sumec ze zšedlého modřínového dřeva.

Leskle modrý vlnkovaný hedvábný přehoz na křesle od Josefa Franka.

Tess se u Karin na klíně uklidnila. Velkýma hnědýma očima se v ranním šeru rozhlíží po místnosti.

Je tři čtvrtě na šest a mohly by ještě hodinu spát. Karin po tom touží, touží po odpočinku, poslední měsíce se cítí vyčerpaná, jako by ji měl nedostatek spánku definitivně srazit na kolena.

To teplé, měkké tělíčko.

Ten drobeček v její náruči.

Tiskne dítě k sobě, chce na něj přenést svůj klidný tep.

Právě před rokem seděla v letadle do Ho Či Minova Města neboli Saigonu, jak mu v myšlenkách říká, protože to zní romantičtěji, a mysl měla plnou obav, odhodlání, očekávání a taky lásky k drobnému obličejíku z černobílé fotografie, kterou dostala e-mailem.

Yin Sao Dao.

Sirotek.

Otec zemřel, když na rýžovém poli explodoval starý nevybuchlý granát. Matka se utopila při záplavách.

Válka a klimatické změny.

Teď můžu být tvou maminkou já.

Tak to bylo. Takhle to začalo.

Budu moct být tvou maminkou, říkala jsem si.

Dovezli tě z města Hoi An do Saigonu.

Do zchátralého, vlhkého sirotčince na západním předměstí.

Nejdřív jsi váhala. Klopýtala jsi ode mě pryč po špinavé betonové podlaze. Ale kam jsi mohla jít?

Za zápachem moči. K harampádí na dvorku. K zamřížovaným oknům.

A tak jsi přijala mé objetí, ze studené betonové podlahy jsi mi vyšplhala na klín.

Neodejdu od tebe, šeptala jsem ti do ucha.

Naučila jsem se ta slova vietnamsky.

Šeptala jsem je znovu a znovu.

V zašlém pokoji v hotelu Majestic, odkud je přes široký bulvár vidět řeku Saigon. Když jsme odjížděly, stála vedle nás na recepci nápadně chladná Evropanka a chovala se, jako by tě znala, snažila se upoutat tvou pozornost, ale jenom tě rozplakala.

Šeptala jsem ta slova v letadle.

Šeptám je i teď.

„Maminka je tady, maminka je tady.“

Dech. Teplo. Klid.

Spánek ne.

Ale klid.

Křik utichl.

Ta noční můra už je pryč, nebo ne? A ty se teď chceš vyhnout temnotám snů, protože v tobě přece jenom něco zůstalo a ve spánku to cítíš.

Nechceš si hrát, jenom mi sedíš na klíně, klidně sedíš, a když se tě pokusím uložit, dáš se do křiku.

„Ne, ne, ne.“

Karin Tess houpe, hladí ji po rovných černých vláskách, pod bílým pyžamkem zřetelně cítí tlukot srdce.

Prozpěvuje:

„Tess hájí tiše jako pěna, spinká, je totiž unavená.“

Vietnam.

Úctyhodná nezkrotnost a okouzlující příměstí místních lidí.

Chudoba, zoufalství a korupce, s nimiž se tam setkala.

Výpary z vozíků s nudlemi, vůně syčícího palmového oleje, smaženého česneku a máty drcené ve staletých moždířích, poblíkáající světla a zvuky tisíců motorek.

Násilí.

Později se Karin doslechla, že místní děti kupují pedofilové. Naposledy se našlo šest vietnamských dětí v nějakém sklepe v australském Melbourne, čtyři další ve sklepe v sydneyjské čtvrti Darlinghurst.

Otroci.

Malá noticka. Později už tento druh zpráv nikoho nepřekvapoval.

Pětiletá holčička, tříletý kluk.

Sexuální otroci.

Před tím tě, Tess, zachránila má láska, naše láska, láska jako taková.

Tak to bylo. Tak to je.

Teď spinkej.

Jsi unavená.

I maminka je unavená.

Spinkáme tiše jako pěna.

Je sedm dvacet ráno, Malin Forsová stojí v chodbě svého bytu a nedokáže se odtrhnout od rádia. První program vysílá rozhovor s dětským psychologem z ambulance Elefanten v Linköpingu. Muž říká, že mu vadí, jak jsou lidé nevědomky k sexuálně zneužívaným dětem, se kterými se při práci setkává.

A popisuje videonahrávku jedné oběti, s níž pracoval: opakovaně znásilněného pětiletého chlapce.

Chlapec se během znásilňování dívá do kamery a říká:

„Co jsem zač? Jsem člověk? Nebo co jsem?“

Lékař se podivuje nad tím, že se malý kluk dokáže tak výstižně vyjádřit. Jako by pokládal tu nejzákladnější existenciální otázku.

Pořad končí, ale chlapcova slova v Malin zůstávají, ještě když schází po schodech ke dveřím.

„Jsem člověk?“

Jsi člověk.

Zahání myšlenky na chlapce, vytěšňuje je.

Peter už odešel do nemocnice. Čeká ho noční služba, takže večer bude muset jít spát sama.

Ponechal si byt na Linnéově ulici, nechce se vzdát bydlení na tak pěkném místě, ale bydlí s ní na ulici Ågatan a mluvili už i o tom, že by si pořídili něco společně. Jenže se k tomu neodhodlali a v posledních měsících debata na tohle téma vyšuměla.

Nebe vyhrožuje deštěm, takže si Malin po chvíli váhání obléká černý kabát značky Barbour, který jí Peter daroval k narozeninám.

Kabát kouše, nesedí jí a tuhá nepromokavá látka obepíná tělo jako svěrací kazajka.

Otevře dveře.

Přemýšlí:

Co mě dneska čeká?

Něco se stalo nebo stane. Cítí to.

O několik set metrů dál jde Karin Johannisonová do školky v parkovém komplexu Trädgårdsföreningen, kráčí po ulici Klostergatan a drží se co nejbližší ke zdem okolních domů.

Před sebou tlačí kočárek, ve kterém leží její dcera, a přemýšlí:

Co se dneska stane?

Kéž by se nic velkého nepříhodilo.

Jsem unavená.

Jak člověka může tolik unavit něco, co si tak moc přál?

Nejsme ve snu.

Kde tedy jsme? Co se stalo?

Nevím.

Neměli bychom tu být, něco je špatně. Někdo nám musí pomoci.

Tam dole, ta ležící těla, to jsme my? Jsme to my?

Vypadá to jako ty, miláčku.

Jsem to já. Neodvážuju se, nechci jít blíž.

Voda zčervenala.

Jsem nahý.

Ležím vedle tebe. Taky jsem nahý.

Vidíš ty tmavé skvrny na našich tělech?

Vidím je. Nechci je vidět. Nechci, ne...

*Kde je Ella? Není tady s námi, není ani tam dole. Kde je, proboha,
kde je? Kde jsi?*

Ukaž se!

Kde hledat? Nevidím ji.

Měla by tady být s námi.

Ukaž se. Pojď za námi. Nesmíš zmizet.

Co když nezmizela ona, ale my?

Volají ji znovu a znovu. Jméno pohlcuje okolní bílá barva, teplá
i chladná zároveň, bělost, jež je jejich světem.

2.

Záříjové ráno už nemůže být šedivější, myslí si Malin. Slavný linköpský rodák Lars Winnerbäck tomu říkal „zubařské počasí“.

Právě když vyšla ze dveří, spustil se jemný, ale vytrvalý déšť a lidé na chodnících se skrčili pod velké deštníky nebo se schovali v kapucích pláštěnek.

Zdálo se jí, že u školky v parku Trädgårdsföreningen zahlédla Karin Johannisonovou. Nejdřív ji chtěla doběhnout. Napadlo ji, že až Karin dovede Tess do školky, mohly by v cestě pokračovat spolu, ale rozmyslela si to, pocítila, že chce zůstat sama.

Teď míří po ulici Djurgårdsgatan k policejní stanici.

S obdivem myslí na Karin.

Opustila bohatého manžela, protože ho už nemilovala. Adoptovala dítě, protože nenašla muže, který by se k ní hodil, a ten, kterého našla, se kvůli ní nehodlal rozvést.

Za několik málo let se Karin v Malinových očích změnila ze zakřiknuté paničky z vyšší střední třídy v silnou ženu, která si zaslouhuje respekt.

Jsme skoro kamarádky, přemýšlí Malin a přeje si, aby dokázala ve všech oblastech života prokázat stejnou rozhodnost jako Karin.

Jsme kamarádky, nebo snad ne? V poslední době jsme se hodně sblížily.

Kolem projíždí červeno-oranžový autobus, cákne vodu na chodník a Malin musí rychle uskočit, aby nebyla celá mokrá.

Krok za krokem ukrajuje z cesty. Šlápne do louže, ale její bytelné boty mají dostatečně vysokou podrážku.

Když míjí ulici Barnhemsgatan, kde bydleli táta s mámou, má chuť zavřít oči. Lavičky pod korunou dubu na nízké stráni stojí nakřivo a potřebovaly by natřít. Malin dodnes cítí neodbytný pach bytu, kde měla zalévat květiny, které se jí ale nepodařilo udržet při životě.

Bytu plného vzpomínek, před nimiž chtěla utéct.

Od chvíle, kdy se naposledy setkala s tátou, uběhly víc než dva roky. Pořád mu neodpustila, že jí zatajoval existenci jejího bratra.

Stefan.

Opuštěný v ústavu.

Malin upírá pohled na chodník.

Naposledy ho v Hälsinglandu navštívila před pěti měsíci.

Byl vzhůru jenom asi hodinu a nedával nijak najevo, že by ji poznal nebo měl radost z její přítomnosti. Zkoušela to znovu a znovu, ale její bratr jako by žil ve své vlastní realitě, v zemi, kam ji k sobě nechce nebo nemůže pustit.

Jsem tvá nevlastní sestra. Podívej se na mě. Jsem tady.

Tělo v invalidním vozíku, prázdný pohled z okna, zelené stromy v dálce.

Karininu Tess určitě chtěla adoptovat spousta lidí. Tebe, Stefane, tebe nechtěl nikdo.

Mám tě opustit i já? Jako tě opustili všichni ostatní?

Chci do ústavu ve vesnici Sjöplögen jezdit.

Tvé nehybné tělo.

Výraz, který působí naprosto prázdně.

Nechci tam jezdit.

Malin ví, že za ním občas o víkendu zajede Tove. Nastoupí v Lundsbergu na autobus, pak u Stefana chvíli posedí a vyveze ho ven do parku, jako by byl nemohoucí stařeček.

„Vypadá to, že má radost.“

Ale jak se teď oblíkáš, Tove! Mokasíny od Tod's, za které jsi utratila třetinu výdělků z letní brigády, upnuté džíny a polo trička s maličkými logy na srdci. A mluvíš jinak, i když to sama nevnímáš, občas zaslechnu to tvé dlouhé, nosové ééé.

Bohatá průmyslnická rodina tvého přítele Toma z Östermalmu je přesně tak nesnesitelná a snobská, jak jsem si ji představovala. Pitomá fabrika na podlahy — a co má být? Koho zajímá spousta peněz v bance?

Malin se rozhodne jít delší cestou.

Míjí bývalou vojenskou jídelnu dělostřelců, nyní křesťanské školící středisko. Odkvetlé lípy střeží žluté dřevěné budovy, jako by chtěly ochránit všechnu dobrou vůli ukrytou v jejich zdech, v místnostech, kde lidé se vši vážností volají aleluja a slibují svému bohu věrnost až navěky.

Nic takového neexistuje.

Janne.

Její bývalý muž. Už spolu zase normálně mluví a Janne vypadá spokojeně, že se Malin daří vyhýbat se pití.

Kdyby tak věděl, jak příšernou mám někdy žízeň.

Takovou, že se celá třesu.

Takovou, že skoro chci radši umřít než žít bez alkoholu.

Janne to pořád ještě táhne s tou barbínou.

Je to barbína.

Ale uznávám, při těch několika příležitostech, kdy jsem s ní musela mluvit, působila mile.

Malin mezi stromy zahlédne žlutohnědou fasádu Univerzitní nemocnice a pomyslí na Petera. Nebo spíš na jeho tvář. Ostře řezaný obličej s dolíčkem v bradě a vráskami na čele trochu hlubšími než v době, kdy se seznámili.

Ten jeho ustaraný pohled.

Je to nový výraz.

Malin na něj nechce myslet.

Cítí kapky dopadající na látku nesmyslně drahého nepromokavého kabátu a říká si, že peníze člověka dokážou ochránit před vlhkem. Dokážou ho ochránit skoro před vším.

Ale dá se za ně všechno koupit?

Dá se za peníze koupit láska?

A už se jí zase objevuje na rtech. Ten nenáviděný cynický úsměv.

Kdo je ta ženská, co se tam dole tak zvláště usmívá?

Co nám chce? Jak to, že ji vidíme?

Vidíš už to letadlo?

Už ho vidím.

Co tady děláme? Tak vysoko. Určitě tady není kyslík a je tu deset tisíc stupňů pod nulou.

Vidíš čáru za letadlem?

Vidím, jak se jí dotýkáš, můžeš se dotknout i mraku.

O tom nepochybuj. Musí nám stačit, že jsme tady.

Volají na svou dceru, křičí všechna její jména. Pak letadlo mizí v ledové modři oblohy a zůstávají za ním čtyři bílé pruhy.

Vzápětí už jsou zpátky u ženy, co si tak rázně vyšlapuje.

Vidí, jak mizí za automatickými dveřmi.

Pomůžeš nám ji najít? naléhají jednohlasně. Pak společně šeptají:

Můžeš zařídit, abychom byli zase spolu?

Můžeš dát naši rodinu dohromady?

Musíš nám pomoci.

3.

Rakovina prostaty.

Lékaři dokázali Svenu Sjömanovi pomoci.

Zachránili mu život, část nádoru byla zhoubná.

Je zpátky. Pocítil chladný dech smrti, ale vrátil se.

Po operaci všechno funguje, jak má, a kdyby to snad bylo potřeba, potence se dá vyvolat viagrou, jak mu poradil lékař.

Sven Sjöman to vyzkoušel na záchodě ve své vile, obklopený hnědě žíhanými kachličkami, v mihotavém světle lampy, kterou si s Ullou koupili po svatbě.

Od dob, kdy měli s manželkou chuť takový test jeho orgánu provádět, uplynulo už hodně vody. Co jiného se taky dá po čtyřiceti letech manželství čekat?

Sven se rozhlédne po prostorné kanceláři. Je skoro osm hodin a s výjimkou Malin Forsové už všichni členové kriminálního oddělení linköpské policie dorazili.

Chystal se odejít do penze, dokonce zažádal, aby mohl skončit v třiašedesáti, ale když se dozvěděl, že je zase zdravý, žádost stáhl. K Malininu velkému ulehčení. Chtěl, aby se jeho nástupkyně stala ona, ale už jenom z toho pomyšlení se Malin dělalo špatně. Přesto si myslel, že by na to byla ta pravá.

Operace se podařila.

Nějaký nadpozemský přístroj odvedl svou práci na tisícinu milimetru přesně. Ale močení pak Svena pekelně bolelo.

Cítil, že se mu chce, ale nemohl, nebo zase necítil vůbec nic a najednou se počural.

Ale teď už je to v pořádku.

Je všechno v pořádku i s Malin?

Za pět minut začíná ranní porada a Sven ze svého místa u kávovaru v kuchyňce vidí, že se na ni ostatní už psychicky připravují. Jejich pohledy a držení těla vyjadřují soustředění.

Zeke Martinsson. Dlouholetý Malinin parták. Pod drsnou slupkou je v jeho případě i drsné jádro. Muž, jenž dokáže za každé situace zachovat klid, vždycky si jenom přejede rukou po oholené hlavě, která v kombinaci s jeho úzkým obličejem připomíná smrtku.

I v soukromí je klidný.

Možná až moc.

Sven ví, že Zeke žije v manželství, které teď drží pohromadě už jenom vnoučata a ohledy vůči rodině. Není to jako u Sjömanových, mezi nimiž stále přetrvává vzájemná láska.

Alespoň tomu chce Sven věřit.

Börje Svärd se sklání nad novinami rozloženými na skříni s archivem. Vypadá to, že už se vzpamatoval ze smrti své ženy Anny, která zemřela na roztroušenou sklerózu. Mezi linköpinskými postaršími singles prý patří k nejžádanějším. Na stanici se říká, že si hledá partnerky na internetu. Že by za údajné úspěchy u opačného pohlaví vděčil své bodré povaze a impozantnímu kníru?

Waldemar Ekenberg sedí na svém místě. Potahuje z elektronické cigarety a nervózně bubnuje prsty do stolu. Jako by tušil potíže a předvídal násilí, ke kterému se sám tak rád uchyluje. Vypadá sešle jako vždycky — padesátiletý obličej má zbrázděný hlubokými vráskami, je oblečený do pomačkaných hnědých kalhot a béžového saka, zaručeně koupeného v nějakém laciném řetězci. Přímy protiklad policejního ředitele Karima Akbara s jeho úzkostlivě pěstovaným efektním stylem oblékání. Karim je ochotný zaplatit čtyři tisíce jenom za kravatu.

Kde na to bere?

Sven ví, že dostal slušnou zálohu na chystanou knihu o přistěhovalectví, která na jaře vyjde v jednom renomovaném nakladatelství.

A vypadá to, že se státní zástupkyně Vivianne Södergranovou jim to klapě.

Johan Jakobsson.

Jako obvykle sedí nalepený u počítače. Neexistuje nic, co by s pomocí toho krámu nevyšťoural. Teď když mu děti trochu povyrostly, to vypadá, že je ochotný pracovat od rána do večera a že ho to baví.

Ale na to, aby mohl být šéfem, není ze správného těsta, ačkoli Malin na Svenovu pozici navrhovala místo sebe právě jeho.

„Johan se na to hodí líp,“ říkala.

Ale nakonec tu ještě aspoň dva roky zůstanu, pomyslí si Sven, napije se kávy a vejde do kanceláře.

Zítřka ke skupině přibude nová posila. Hvězda jménem Elin Sandová, která udělala kariéru v Malmö a během několika málo let to dotáhla na vyšetřovatelku. Předtím údajně hrála volejbal na celostátní úrovni, ale zranila se a musela toho nechat, přihlásila se na policejní školu a absolvovala jako absolutní jednička ročníku.

Jak si budou rozumět s Malin?

Dvě paličaté kočky, které si vydrápou oči, nebo dvě hvězdy, které společně zazáří ještě jasněji? To ukáže čas. Sven doufá, že se dnes neobjeví žádný větší případ. Že klid, který si v poslední době užívali, vydrží ještě pár dní, aby Elin Sandová dostala šanci nerušeně a v klidu poznat ostatní.

Sven se znovu napije kávy.

Dojde doprostřed místnosti.

„Tak začneme!“

Všichni z jeho týmu se zarazí, pohlédnou na něj a poslechnou.

Pořád mám autoritu, pomyslí si Sven. Pak se té úvaze podiví. Už celé roky se o nic tak povrchního, jako je autorita, nezajímal.

Zeke vstane a chystá se přesunout do zasedací místnosti. Při tom zahlédne Malin procházet skleněnými dveřmi, které oddělují recepci od open space kanceláře.

Černý kabát pokrývají kapky deště.

Blondaté mikádo má připlácnuté k hlavě a vysoké lícni kosti jí po všech těch hodinách, které tráví dole v policejní posilovně a vytrvalostním během podél řeky Stångån, vystupují jako nikdy předtím.

Trénuje jako šílená, pomyslí si Zeke. Ví, jaké síly se Malin cvičením snaží přemoci, a překvapuje ho, že se jí to daří. Nejednou si všiml, jak ji boj s chutí na alkohol nutí křečovitě stahovat svaly v obličeji, když spolu po práci procházejí kolem hospod.

Vypadá to, že je s Peterem šťastná. Zeke tuší, že se pokoušejí o dítě, a dokáže si představit Malininy rozporuplné pocity, takové, které by nikdy nepřiznala ani sama sobě.

Ale dnes působí svěže.

Řítí se dovnitř, a čím víc se k Zekemu přibližuje, tím rychleji jde. Je připravená se po pondělku, kdy se nic nedělo, a úterku stráveném papírováním poprat se třetím dnem pracovního týdne.

Zeke se na kolegyni zadívá.

Ze srdce jí přeje všechno dobré, jenže na Malin Forsové jako by spočívala jakási kletba. Zeke se nenávidí za to, že ho něco takového ho napadá, že něco takového cítí, ale nemůže si pomoci. Nejlepší vyšetřovatelka linköpské policie má výjimečnou schopnost podělat si svůj soukromý život nebo si ho nechat podělat někým jiným.

Úplně jako já, myslí si Zeke.

Gunilla, moje manželka.

Karin, úplně jiná žena.

Nebylo největší chybou mého života, že jsem zůstal doma?

Měl jsem opustit Gunillu a jít ke Karin, když mě chtěla.

Teď už by to nejspíš nešlo.

Jaká je cena za citovou zbabělost?

Osamění. Zahořknutí.

„Dobré ráno.“

Slyší, že jeho hlas zní stejně ochraptěle jako vždycky.

„Zatraceně mokré ráno,“ odpoví Malin, usměje se na něho a svlékne si kabát, který jí vůbec nesedí.

Ranní porada.

Další z řady bezvýznamných schůzí.

Börje, Johan, Waldemar, Zeke. Všichni stejně znudění jako ona, i když se snaží před Svenem tvářit zapáleně. Jediná útěcha spočívá v tom, že porada brzy skončí, protože se nic nestalo.

Karim vytáhne rozpočet na daný měsíc.

Plán splnili přesně a všechny žádosti o modernizaci technického vybavení stanice byly odmítnuty.

Johan nad tou zprávou vrtí hlavou, ale nic neříká, ví, že v této místnosti stojí všichni na stejné straně barikády, takže tady ne-spokojenost a protesty k ničemu nevedou.

Na jaké straně?

Na straně dobra v boji proti zlu.

Černá proti bílé.

A nekonečné šedé zóny mezi nimi.

Sven říká něco o nové vyšetřovatelce Elin Sandové, která by k nim měla zítra nastoupit, ale Malin se nedaří ho poslouchat, ačkoli ví, že by měla. Nebo by alespoň měla chtít.

Zdá se, že upřímně to zajímá jenom Waldemara.

Možná se těší na novou potenciální oběť svého zastydělého ha-rašení, které zkoušel i na Malin, když před několika lety přišel do jejich týmu.

Rychle toho nechal.

Malin se při té vzpomínce usměje. Sven píše nějaké nesmysly na tabuli a zářivky svítí tak silně, že kolegové vypadají jako mrtvoly, takže Malin raději pohlédne ke školce za oknem. V zahradě si deset dětí v barevných pláštěnkách hraje, jako by z nebe necrčely proudy vody.

Do zasedací místnosti jejich hlasy nepronikají.

Malin sleduje, jak dychtivě běhají sem a tam. Pomyslí si, že to vypadá, jako by jeden ze starších kluků byl medúza, která v poklidném moři pronásleduje plavce.

Jedno z dětí odnáší z pískoviště oranžový kyblíček.

O čem to Sven mluví?

Nechci tě!

Opravdu to Sven řekl?

Ne, ten hlas zní jenom v mé hlavě.

Pryč s ním.

Něco takového musela říct máma Stefanovi.

Pořídím si místo něj psa.

Nebo pěkný koberec.

Kávu servis od Rörstranda.

A Malin se chytne židle, svírá ji, až jí zbělají prsty, a chce ty hlasy z hlavy vypudit, dřív než nad ní získají moc, vytěsnit je, když teď milování s Peterem přestává zahánět úzkost a přináší jí jenom smutek a žízeň, žízeň, žízeň.

Ale stejně nám to kape, nebo ne?

I když jsme jenom my dva.

Nedoléhá sem ani šumění deště.

Slyšet je jenom Svenovo čmárání na tabuli, ale Malin si namlouvá, že vnímá déšť dopadající na střechu policejní stanice, že zvuk rozpustilých kapek rozechvívá její ušní bubínky, a ví, že klid ve městě už dlouho nevydrží, protože v jejích snech se něco vynořuje, něco se chystá ukázat svou pravou tvář.

4.

To jsem já, pomyslí si truhlář Martin Svensson, když zahlédne svůj odraz v zelené skleněné výplni vchodových dveří domu na adrese Stentorpsvägen 31.

Piju moc piva.

Málo spím, moc pracuju. Ale radši toho co nejvíc stihnout teď, než se vrátí k moci socani, zruší daňové úlevy a mně přestane zvonit telefon.

Na čele hluboké vrásky, a to je mi teprve jedenačtyřicet.

Není to špatný barák, pomyslí si potom a slyší déšť bušit do stříšky nad vchodem. Museli ho postavit na začátku sedmdesátých let z vápenopískových cihel. Rozhodně stojí na jednom z nejlepších pozemků v okolí.

V Hjulsbro.

Ve čtvrti lékařů a méně vlivných manažerů. Skutečná linköpinská smetánka sídlí u řeky v Tannerforsu a v Ramshällu. Ale Hjulsbro by mi stačilo.

Kdyby byl trochu odvážnější, mohl by někoho zaměstnat, zvýšit obrát a nedělat tolik načerno.

Pak by v takovém baráku mohl bydlet i on sám.

Klidně.

Nikdo neotvírá.

Co se děje?

Ten chlap, Patrik, říkal, že bude doma a pustí mě dovnitř. Ale asi si nebyl jistý, dal mi přece klíče.

Zazvoním ještě jednou.

Minuta ticha.

Skoro.

Martin Svensson se zaposlouchá. Slyší zpěv ptáků a mezi vysokými tóny jejich štěbetání a šuměním deště vnímá i monotónní hučení turbín elektrárny dole u řeky.

Zvuk turbín tady, zhruba půl kilometru daleko, připomíná tiché huhlání měnící se v nářek.

Co to má znamenat?

Proč nikdo neotvírá?

Jeho odraz v zeleném skle se náhle zakalí, po zádech mu přeběhne mráz, a i když si to nechce přiznat, není to jenom kvůli chladnému počasí, ale i ze strachu. Vrací se mu ten těžko popsatelný pocit, že něco není v pořádku.

Jako by za ním stála smrt.

A chystala se ho odvést.

Vzpamatuje se.

Popotáhne si modré truhlářské montérky, strčí ruku do levé kapsy pláštěnky a vyloví klíč od domu Andergrenových.

Vedle něj stojí na kamenném schodišti bedna s nářadím.

Má tu udělat několik drobností.

Namontovat do haly poličku.

Přišroubovat lavici u krytého bazénu a hogo fogo vířivky.

Patrik Andergren si přeje účet, i když to znamená zaplatit víc.

Klíč už je v zámku a Martin Svensson se ocitá v hale. Bednu s nářadím si bere s sebou.

Mají to tu pěkně a elegantní.

Naleštěné parkety, komoda z mořeného borového dřeva a na ní futuristická lampa, na podlaze jednobarevný šedý koberec.

„Haló! Haló! Je někdo doma?“

Žádná odpověď.

Nezuje se, ale důkladně si na rohožce očistí boty.

Kuchyňská linka s lesklými bílými skřínkami září čistotou. Nezdá se, že by tu někdo snídal. On sám jí po ránu ovesnou kaši, ale vždycky až po dvou hrncích černého kafe a cigáru.

Pevně sevře bednu s náradím a zamíří ke schodišti do suterénu. Cítí vůni chlóru. A slyší bublání, určitě vychází z té vířivky. Ale snad se v tuhle dobu sakra nekoupou! Musí přece být v práci.

Trapas nehrozí.

Ale když stojí nad schody a dívá se do obývacího pokoje s šedou pohovkou, má chuť se otočit, vyběhnout z domu a vrátit se později, až budou Andergrenovi doma.

Neblázni, pomysli si.

Přestaň.

Potlačí ten pocit a sejde po schodech, jenže u dveří k bazénu znovu zaváhá.

No tak. Otevři. Ale co kdyby tam byli nazí?

Zaklepe.

Žádná odpověď.

A tak rozhodně otevře dveře. Ze všeho nejdřív uvidí okno, za ním zahradu a zelené listí rododendronů dole u řeky. Podívá se do místnosti a pomyslí si, že s tou černou mozaikou se bazén podobá bezednému hrobu.

Pohled se odmítá stočit k vířivce.

Ale nakonec se k tomu přece jenom přinutí a... do prdele, to snad ne! Pustí bednu z ruky, váhavě přikročí k vaně a spatří jejich šedobílé, ne, modrofialové obličej se ztuhlými rysy a voda je rudá, rudá, rudá. V tělech zejí veliké rány po kulkách a jsou nateklá a nehybná a proč by tohle někdo dělal?

Tohle je na Martina Svenssona, úplně obyčejného linköpinského truhláře, příliš.

Teď se ocitá venku na zahradě, klopýtá mokrou travou, déšť mu do pláštěnky buší jako výstřely z kulometu, najde průchod mezi keři a už stojí na mostě z čerstvě natřeného dřeva. Hladinu řeky Stångån pokrývají dešťové uhry, které se rodí a umírají, rodí a umírají.

Ovesná kaše.

Vyletí mu z úst a stéká z mostu do řeky a on si pomyslí, že to vypadá jako zbytky nějakého zvířete, rozemletého v turbínách elektrárny.

Ale nic takového se nemohlo stát, že ne?

Elektrárna leží dál po proudu.

Seber se, Martine.

Ukaž, co v tobě je.

Ježíšikriste sakra panebože.

DO PRDELE!

Ta holčička.

Když se tu byl před týdnem domlouvat na plánu práce, měli tady dítě.

Rodina Andergrenova. Takhle to mají napsáno na dveřích. Kde ta holčička je? Ve školce?

Další kaše tryská z úst na dřevěná prkna.

Jejich dítě.

Martin Svensson tápavě hledá mobil.

Musí zavolat policii. Zavře oči, nechce si tu hrůzu připustit, otevře oči, dívá se na most, touží od toho všeho pryč a nejraději by utekl, ví ale, že musí zavolat policii.

5.

Zazvoní telefon a najednou má člověk před očima tohle, říká si Malin.

Rány u srdce, pod žebry, v břiše, jen v obličejí ne.

Proč?

Považuje ten, kdo to udělal, obličej za nedotknutelné?

Měl svou zuřivost nějak pod kontrolou, když střílel?

Voda jako krev.

Krev jako voda.

Co vidím? uvažuje Malin, když stojí v tom domě na ulici Sten-
torpsvägen 31 v místnosti s vířivou vanou a bazénem na vymeze-
ném místě hned za dveřmi.

Vidím smrt, smrt, smrt.

Ale nejenom smrtelné rány.

Karin Johannisonová právě vypnula vířivku, nesmyslné bub-
lání utichlo, voda už kolem těl nepění a jim to, zdá se, vyho-
vuje.

Ti dva ve vaně jsou nazí a mrtví, nafialovělí a namodralí, leží
ve vodě, která není průzračná, jak by správně měla být, a v celé
místnosti je cítit železo, chlor a počínající rozklad.

Těla jsou nepatrně nafouklá.

Ten člověk zavolal, právě když ukončili ranní poradu.

Přepojili ho k Malin. Uslyšela jeho hlas, v němž jako by něco
chybělo.

„Jsou mrtví.“

„Kdo je mrtvý?“

„Ti ve vířivce.“

Malin se mohla domnívat, že muž, který tvrdí, že je truhlář a našel dvě mrtvoly ve vířivce někde v Hjulsbro, utrpěl šok a nedokáže jasně myslet. Ona ale okamžitě věděla, že mluví pravdu, poznala to z tónu jeho hlasu.

Ve vodě.

Ta holčička.

„Jaká holčička?“

Podařilo se mu sdělit jim adresu a oni tam okamžitě poslali nejbližší auto. Uniformovaní kolegové našli těla ve vaně a truhláře Martina Svenssona na můstku venku na dešti.

Je v šoku, takže ho teď nemohou vyslechnout.

„Jsou mrtví,“ opakuje Martin Svensson znovu a znovu a mluví trochu moc nahlas. Sedí v obývacím pokoji v jednom ze strohých šedých křesel, která vybavení tohoto skrznaskrz vkusného domu dodávají ten správný trendy nádech, a jeho slova jsou slyšet až dolů do sklepa.

Malin se Zekem se hned vydali na cestu a přijeli asi o deset minut později než první policejní auto. Karin dorazila chvíli po nich.

Těla.

Rozstřílená.

Nahá.

Právě začali s vyšetřováním dvou vražd, o tom není pochyb. Klid se konečně prolomil, teď mají co dělat. Malin si oddechne. Touží se ponořit do práce a je zvědavá, kam ji tenhle případ zavede.

Vy dva jste přesně to, co potřebuju.

Za svou myšlenku se nestydí.

Takže co jste zač? přemýšlí, dívá se na mrtvá těla ve vířivce a snaží se zachovat klid.

Děšť zeslábl a zahrada za prosklenou stěnou se vlhce leskne, zelená, žlutá a oranžová ohlašují začínající podzim. Zároveň ale jako by se celý svět halil do modrého stínu.

Černý bazén po Malinině pravé ruce připomíná propast, ale ta nejhlubší propast se nachází před ní.

Vy dva.

Truhlář vás identifikoval.

Takže víme, kdo jste. Známe jména.

Patrik a Cecilie Andergrenovi.

Zeke stojí vedle Malin, přešlapuje a dívá se na Karin Johannissonovou, která pečlivě zkoumá podlahu okolo vany.

„Ničeho se nedotýkejte,“ zasyčela na uniformované policisty Karin, jakmile přijela. „Chodit můžete jenom tam, kam vám řeknu. Celý dům musíme vnímat jako místo činu.“

Dovolila, aby prohledali přízemí, jenom si na to museli vzít rukavice a být opatrní. Také souhlasila s tím, že Martina Svenssona posadí na pohovku v obývacím pokoji, než přijde k sobě.

Teď se Karin blíží k Malin a Zekemu.

„Řekla bych, že se to stalo několik hodin před půlnocí,“ oznamuje.

Shora je slyšet Martina Svenssona, který v obývacím pokoji křičí stále hlasitěji, a Malin to zní jako zoufalý vodní buvol, který pochopil, že ve svém těle zůstane uvězněný navěky.

„Někdo je zastřelil,“ řekne Malin.

Karin přikyvuje.

„S největší pravděpodobností zemřeli následkem střelných ran.“

Zeke se znovu zadívá na Karin, svou bývalou milenkou, a Malin má pocit, že v jeho pohledu vidí touhu a vášeň, ale ví, že se Zeke v takových situacích chová naprosto profesionálně. Skoro by si přála, aby tak profesionální nebyl, protože by se podle ní ke Karin hodil mnohem víc než ke Gunille.

„Říká se, že voda zmírňuje bolest,“ pronese Zeke. „Ale oni stejně nejspíš nestihli trpět. Rány do srdce je musely usmrtit hned.“

Karin si otře horní ret.

„Vrah se musel nějak dostat dovnitř, připlížit se sem a zastřelit je, když leželi ve vířivce, zřejmě ho ani neslyšeli přicházet.“

Uniformovaní policisté zajistili dům a nic zásadního se podle nich nenašlo, nikde nikdo. Malin se Zekem vluhla také rychle a opatrně prošli. Žádné známky boje ani vloupání. Objevili ale dětský pokoj a Malin přemýšlela: Kde to dítě je?